

רע"פ 4574/18 - זיאדנה סאכתה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4574/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשת: זיאדנה סאכתה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 30.5.2018 בעת"פ 42913-05-18 שניתן על-ידי כב' השופט א' אינפלד; בקשה לעיכוב ביצוע פסק-הדין

בשם המבקשת: עו"ד קייס נאסר

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט א' אינפלד) בעתפ"ב 42913-05-18 מיום 30.5.2018, בגדרו נדחה ערעורה של המבקשת על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט הבכיר ג' אמוראי) בבב"נ 8256-10-16 מיום 9.5.2018.

עניינה של הבקשה בעיכוב ביצוע צו הריסה מנהלי (להלן: צו ההריסה או הצו) עד להפקדת תוכנית המתאר

עמוד 1

625-0631499 של שכונת אלזיאדנה (להלן: השכונה ו-תוכנית המתאר, בהתאמה) או לתקופה של 6 חודשים נוספים.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 28.9.2016 הוצא צו הריסה מינהלי למבנה בנוי בלוקים בשטח של כ-165 מ"ר המצוי במגרש 408 בשכונה שהפך לחלוט ביום 10.1.2017. חרף האמור, המבקשת הגישה מספר רב של בקשות לביטול הצו ולאחר מכן, בקשות להארכת המועד לביצועו. בקשותיה נדחו, לעיתים תוך חיובה בהוצאות, ונענו לעיתים רק לצורך התארגנות. נדחו גם שני ערעורים של המבקשת לבית המשפט המחוזי, תוך חיובה בהוצאות.
2. המבקשת אף הגישה בעניין זה עתירה לבית משפט זה בשבתו כבית דין גבוה לצדק (בג"ץ 7415/17), אשר נמחקה ללא צו להוצאות ביום 1.3.2018. ביום זה ניתן עיכוב ביצוע לצו ההריסה ל-30 יום מיום מתן פסק-הדין, לפנים משורת הדין. ביום 25.3.2018 ניתן עיכוב ביצוע נוסף על-ידי השופט א' שהם ל-30 ימים נוספים, תוך הבהרה כי לא תינתנה דחיות נוספות. גם בחלוף תקופה זו, לא ביצעה המבקשת את צו ההריסה.

ההליכים מושא הבקשה

3. המבקשת הגישה לבית משפט השלום בבאר שבע בקשה נוספת להארכה של המועד לביצוע הצו, עד להפקדת תוכנית המתאר או לתקופה של 6 חודשים נוספים. ביום 9.5.2018 דחה בית משפט השלום את הבקשה. בין היתר, עמד בית המשפט על כך שהבקשה שלפניו, כמו אלו שבאו לפניו, הוגשה בסמוך למועד תום תקופת הארכה, שלא בהתאם לתנאי התקנות הרלוונטיות ואף חרף החלטת בית משפט זה מיום 25.3.2018 לפיה לא תיתנה דחיות נוספות. לגופה של הבקשה, בית המשפט קבע כי המסמכים שהוגשו לו אינם מלמדים על היתר בניה המצוי "בהישג יד", כמצוות הדין בהיעתרות לבקשות כאלו, וגם לא על שינוי בנסיבות מאז החלטת בית משפט זה. טענות המבקשת בדבר אפליה נדחו מהטעם שאינן מבוססות ונסתרו על-ידי המשיבה. על כן, לא נמצאה עילה להמשיך ולעכב את ביצוע צו ההריסה והבקשה נדחתה.
4. על החלטה זו הגישה המבקשת ערעור לבית המשפט המחוזי. ביום 30.5.2018 דחה בית המשפט המחוזי את הערעור ללא קבלת תגובת המשיבה. בית המשפט עמד על כך שבקשות ארכה לביצוע הצו נדונו בשלוש ערכאות תוך התייחסות הן לטענת האפליה והן לאפשרות כי ביום מן הימים יינתן היתר בניה למבנה מושא הצו. בית המשפט עמד על כך שהתקדמות שלב נוסף בהליכי התכנון שמתקדמים בקצב איטי אינו מהווה שינוי בנסיבות. לבקשת המשיבה, בית המשפט חייב את המבקשת בהוצאות בסך 5,000 ש"ח. לא נתבקש עיכוב ביצוע פסק-הדין לאור הצהרת המשיבה כי עמדת המדינה, ככלל, היא להימנע מביצוע צווים במהלך תקופת הרמדאן.

על פסק-דין זה הוגשה הבקשה שלפניי, ובד בבד עמה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה.

הבקשה למתן רשות ערעור

5. בבקשה שלפניי המבקשת חוזרת על טענותיה שנטענו בערכאות דלמטה ואף רובן נטענו במסגרת בקשות קודמות שהגישה ונדחו. לטענתה, המשיבה נוקטת עמה בעמדה העולה לכדי אפליה ואכיפה סלקטיבית: בעוד שהמשיבה מתנגדת להארכת מועד הצו בעניינה של המבקשת, המשיבה הסכימה לעכב את צווי ההריסה של בתים נוספים בשכונה, והערכאות דלמטה לא התייחסו לטענה זו. לדבריה, העמדה הלא-אחידה שמגלה המשיבה נובעת מהיעדר מדיניות אכיפה ברורה בעניין מתן הסכמות להארכת מועד צו הריסה. עוד טוענת המבקשת לשינוי נסיבות, שכן ביום 27.5.2018 הוגשה גרסה עדכנית של תכנית המתאר המפורטת לשכונה, ועם מילוי תנאי הסף, היא עתידה לעלות לדיון בדבר הפקדתה בוועדה המחוזית לתכנון ובניה (מועד מוערך באוקטובר 2018). ועל כן, נוכח התקדמות התוכנית ומטעמי צדק, יש להורות על עיכוב צו ההריסה. עוד לטענת המבקשת, בתי המשפט קמא שגו משלא התייחסו לטענתה כי ההריסה בעניינה תהווה סטייה בלתי סבירה ממדיניות האכיפה במגזר הערבי.

6. על כן, על מנת למנוע אי צדק ועיוות דין חמור עותרת המבקשת לקבל רשות ערעור על פסק-הדין של בית המשפט המחוזי, ולקיים דיון במעמד הצדדים.

לא התבקשה תגובת המשיבה לבקשה.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה, בנספחיה ובהליכים הקודמים שהתנהלו בעניינה של המבקשת, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות לערעור נוסף תינתן רק כאשר הבקשה מעלה שאלה משפטיות או ציבוריות בעלת חשיבות כללית שחורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)) או בהתקיים אי-צדק מהותי או חשש לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). הדברים יפים ביתר שאת ביחס לצווי הריסה מנהליים, שעילות הביקורת השיפוטית לגביהם מצומצם ממילא (רע"פ 5387/16 אלראזק נ' מדינת ישראל-יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים (19.9.2016); רע"פ 9801/17 ורדה נ' הוועדה המחוזית לתכנון ובניה (22.1.2018) (להלן: עניין ורדה)).

כידוע, צווי הריסה מינהליים יש לבצע באופן מיידי ומהיר, מעצם טיבם ותכליתם, שהיא מניעה וסילוק של בנייה בלתי חוקית על אתר (רע"פ 8655/13 מדינת ישראל נ' חג' יחיא, בפסקה 20 (14.6.2015) (להלן: עניין חג' יחיא); עניין ורדה).

8. בענייננו, אנו מצויים מעל שנה וחצי לאחר מתן צו ההריסה, כאשר ביצוע הצו עוכב מעת לעת לבקשת המבקשת, ולעיתים באמרה מפורשת שהדבר נעשה לפנים משורת הדין גרידא. בדומה לבקשות הקודמות בעניינה, גם בקשה זו הוגשה ב"דקה ה-90" סמוך למועד בו ניתן לבצע את הצו. טרם הופקדה תוכנית המתאר הרלוונטית, כאשר ממכתב מהנדס העיר שצורף לבקשה עולה כי המועד המוערך לאישור התוכנית ופרסומה עומד כרגע על חודש אפריל 2019. מכל מקום, הדרך לקבלת היתר מושא הצו עוד ארוכה, ואין לומר כי הוא נמצא "בהישג יד" או כי קיים "אופק תכנוני" המצדיק ארכה נוספת לביצוע הצו (ראו והשוו לרע"פ 8220/15 כפאיה נ' מדינת ישראל, בפסקה 9).

(27.12.2015); רע"פ 6742/17 עלאוי נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה עירון (27.12.2017)). משכך, כדין דחו הערכאות דלמטה את הבקשה, בייחוד לאור קביעת חברי השופט א' שהם לפיה לא תיתנה למבקשת ארכות נוספות.

9. לא שוכנעתי כי נגרם למבקשת כל עיוות דין או אי צדק. אדרבא, טענות המבקשת הועלו בפני שלוש ערכאות שונות, נפסקו לחובתה כבר הוצאות רבות בגין הליכי סרק, וחרף החלטת בית משפט זה בעניינה, הוגשה הבקשה שלפניי.

נוכח האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית ועמה הבקשה לעיכוב ביצוע. לפני משורת הדין, ובשל חג עיד אל פיטר המצוי בפתח, ניתנת למבקשת תקופת התארגנות נוספת. המשיבה רשאית לבצע את הצו בתוך 14 יום החל מיום 20.6.2018. לא תינתנה דחיות נוספות.

ניתנה היום, ל' בסיון התשע"ח (13.6.2018).

ש ו פ ט
